

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

8 noiembrie 2012*

„Codul vamal comunitar — Articolul 220 alineatul (2) litera (b) — Recuperare ulterioară a taxelor la import — Încredere legitimă — Imposibilitate de a verifica exactitatea unui certificat de origine — Noțiunea «certificat care se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator» — Sarcina probei — Sistem de preferințe tarifare generalizate”

În cauza C-438/11,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Finanzgericht Hamburg (Germania), prin decizia din 22 iunie 2011, primită de Curte la 26 august 2011, în procedura

Lagura Vermögensverwaltung GmbH

împotriva

Hauptzollamt Hamburg-Hafen,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii A. Borg Barthet, M. Ilešič (raportor), M. Safjan și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 5 iulie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Lagura Vermögensverwaltung GmbH, de T. Lieber, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de G. Albenzio, avvocato dello Stato;
- pentru Comisia Europeană, de L. Bouyon și de B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12, denumit în continuare „Codul vamal”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între societatea germană Lagura Vermögensverwaltung GmbH (denumită în continuare „Lagura”), pe de o parte, și Hauptzollamt Hamburg-Hafen (Oficiul Vamal Principal al Portului Hamburg, denumit în continuare „Hauptzollamt”), pe de altă parte, privind recuperarea ulterioară a taxei la import impuse acestei societăți ca urmare a importului de încălțăminte în Uniunea Europeană.

Cadrul juridic

Codul vamal

- 3 Codul vamal a fost abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 450/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de instituire a Codului vamal comunitar (Codul vamal modernizat) (JO L 145, p. 1), din care unele dispoziții au devenit aplicabile începând cu 24 iunie 2008. Cu toate acestea, ținând seama de data situației de fapt din litigiul principal, acesta rămâne sub reglementarea normelor prevăzute în Codul vamal.
- 4 Articolul 220 din Codul vamal prevedea:

„(1) În cazul în care valoarea drepturilor rezultate dintr-o datorie vamală nu a fost înscrisă în evidența contabilă [...] sau a fost înscrisă la un nivel inferior sumei datorate legal, valoarea drepturilor ce urmează a fi recuperate trebuie înscrisă în evidența contabilă în termen de cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale au luat cunoștință de situație și pot calcula suma datorată legal și stabili debitorul (înscrisere ulterioară în evidența contabilă). [...]

(2) [...] înscriserea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care:

[...]

- (b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui de bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

În cazul în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, dacă eliberarea unui certificat de către aceste autorități se dovedește incorectă, aceasta constituie o eroare care n-ar fi putut fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf.

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

Se poate invoca bună-credință a debitorului atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate.

[...]”

Regulamentul (CEE) nr. 2454/93

- 5 Articolul 94 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1602/2000 al Comisiei din 24 iulie 2000 (JO L 188, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 12, p. 122), prevede:

„(1) Verificarea ulterioară a certificatelor de origine tip A [...] se face prin sondaj sau de câte ori autoritățile vamale din Comunitate au îndoieli întemeiate cu privire la autenticitatea documentelor, la statutul original al produselor respective sau la îndeplinirea celorlalte cerințe precizate în această secțiune.

(2) Pentru aplicarea dispozițiilor alineatului (1), autoritățile vamale comunitare înapoiază certificatul de origine tip A [și factura], în cazul în care aceasta a fost prezentată, [...] autorităților guvernamentale competente din țara exportatoare beneficiară, indicând, după caz, motivele verificării. Toate documentele și informațiile obținute care indică faptul că datele înscrise pe dovada de origine sunt incorecte se înaintează în sprijinul cererii de efectuare a verificării.

Dacă autoritățile respective iau hotărârea să suspende acordarea preferințelor tarifare [...] pe perioada cât se așteaptă rezultatele verificării, ele acordă liberul de vamă, cu condiția ca importatorul să ia măsurile de precauție considerate necesare.

(3) Atunci când se prezintă o cerere pentru o verificare ulterioară în conformitate cu alineatul (1), această verificare are loc, iar rezultatele se comunică autorităților vamale comunitare [...]. Rezultatele trebuie să fie de așa natură încât să permită să se stabilească dacă respectiva dovadă de origine se aplică produselor exportate efectiv și dacă aceste produse pot fi considerate produse originare din țara beneficiară sau din Comunitate.

[...]”

Regulamentul (CE) nr. 980/2005

- 6 Articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 980/2005 al Consiliului din 27 iunie 2005 de aplicare a unui sistem de preferințe tarifare generalizate (JO L 169, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 41, p. 60) prevede:

„(1) Sistemul comunitar de preferințe tarifare generalizate [...] se aplică de la data intrării în vigoare a prezentului regulament până la 31 decembrie 2008, în conformitate cu prezentul regulament.

(2) Prezentul regulament prevede:

(a) un regim general;

[...]”

- 7 Articolul 2 din acest regulament prevede că „[t]ările care beneficiază de regimurile prevăzute la articolul 1 alineatul (2) se enumeră în anexa I”. Regiunea administrativă specială Macao a Republicii Populare Chineze figurează printre aceste țări și teritorii beneficiare enumerate în anexa menționată.

- 8 Potrivit articolului 7 alineatul (2) din regulamentul menționat, „[d]repturile vamale *ad valorem* din Tariful vamal comun aplicabile produselor enumerate în anexa II ca produse sensibile se reduc cu 3,5 puncte procentuale”. Încălțăminte, calificată drept produs sensibil, este citată printre produsele care figurează în anexa II la acest regulament, beneficiind astfel de regimul preferențial prevăzut de regulament.
- 9 Potrivit anexei I la Regulamentul nr. 980/2005, preferințele tarifare au fost eliminate pentru încălțăminte care provine din China.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 10 Lagura a importat încălțăminte în Uniune în cursul anului 2007. Între lunile februarie și septembrie ale aceluși an, Lagura a depus mai multe declarații vamale în vederea punerii în liberă circulație a produselor sale pe teritoriul Uniunii. Pentru a atesta originea acestora, la declarațiile vamale au fost atașate certificate de origine tip A care indicau că produsele proveneau din Macao și că fuseseră produse de societățile S. și V., cu sediul în aceeași regiune. Pe baza acestor documente, Hauptzollamt a aplicat de fiecare dată la importul de încălțăminte doar o taxă preferențială de 3,5 %.
- 11 După primirea unor informații potrivit cărora anumite produse originare din China au fost declarate în mod nelegal ca provenind din Macao pentru a se eluda plata unei taxe la import nepreferențiale, Hauptzollamt s-a adresat autorităților competente din Macao cu cereri privind un control ulterior conform articolului 94 din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1602/2000. În cadrul acestor controale, autoritățile competente menționate au confirmat faptul că au eliberat certificatele de origine pentru produsele în cauză, dar nu au fost în măsură să verifice exactitatea mențiunilor din certificatele respective întrucât societățile cărora le-au fost emise în calitate de exportatori își încetaseră producția și fuseseră, prin urmare, închise. Cu toate acestea, autoritățile din Macao nu au invalidat certificatele de origine.
- 12 Întrucât originea produselor nu a fost confirmată la controalele ulterioare, Hauptzollamt a considerat că acestea aveau o origine necunoscută. Din acest motiv, a solicitat prin trei decizii de impunere din 21 august, din 22 august și, respectiv, din 25 august 2008, în temeiul articolului 220 alineatul (1) din Codul vamal, diferența dintre taxa vamală calculată potrivit tarifului preferențial (3,5 %) și cea calculată în temeiul tarifului nepreferențial (7 %).
- 13 După ce a contestat fără succes această recuperare ulterioară a taxei la import, Lagura a formulat o acțiune la instanța de trimitere prin care a invocat în special principiul protecției încrederii legitime, astfel cum rezultă din articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal.
- 14 Instanța de trimitere solicită să se stabilească cui revine sarcina de a face dovada că certificatul de origine s-a întemeiat pe prezentarea corectă sau incorectă a faptelor de către exportator. Instanța invocă în această privință faptul că, în Hotărârea din 9 martie 2006, *Beemsterboer Coldstore Services* (C-293/04, Rec., p. I-2263), Curtea a statuat că debitorul are sarcina de a dovedi că certificatul eliberat de autoritățile statului terț s-a bazat pe prezentarea exactă a faptelor, în pofida normelor tradiționale privind sarcina probei, potrivit cărora această sarcină incumbă autorităților vamale care intenționează să se prevaleze de articolul 220 alineatul (2) litera (b) al treilea paragraf *initio* din Codul vamal. Referindu-se la punctul 43 din Hotărârea *Beemsterboer Coldstore Services*, citată anterior, din care ar rezulta că Uniunea nu poate suporta consecințele prejudiciabile ale faptelor ilicite săvârșite de furnizorii importatorilor, instanța de trimitere ridică problema dacă sarcina probei nu ar trebui suportată de către debitor numai în cazul unui comportament reprobabil al exportatorului.

- 15 În aceste condiții, Finanzgericht Hamburg a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Într-o situație precum cea din cauza principală, în care autoritățile dintr-un stat terț nu mai pot verifica dacă certificatul pe care l-au eliberat se întemeiază pe o prezentare corectă a faptelor, debitorului trebuie să i se refuze posibilitatea de a invoca principiul protecției încrederii legitime în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea și al treilea paragraf din Codul vamal în cazul în care împrejurările din care rezultă imposibilitatea de a verifica exactitatea certificatului de origine a mărfii se datorează exportatorului sau, dimpotrivă, sarcina probei se transferă de la autoritatea vamală la debitor, conform articolului 220 alineatul (2) litera (b) al treilea paragraf *initio* din Codul vamal, dacă imposibilitatea verificării se datorează unor motive neimputabile autorităților din statul exportator ori neglijenței imputabile exclusiv exportatorului?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 16 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, atunci când autoritățile competente ale statului terț sunt în imposibilitatea de a verifica la un control ulterior dacă certificatul de origine tip A pe care l-au eliberat se bazează pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator, sarcina de a dovedi că acest certificat s-a întemeiat pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator revine debitorului numai atunci când această imposibilitate rezultă dintr-o neglijență imputabilă exclusiv exportatorului sau, de asemenea, atunci când cauza respectivei imposibilități poate fi atribuită exportatorului, fără a exista vreo neglijență din partea acestuia, ori nu poate fi atribuită autorităților vamale ale statului exportator.
- 17 Cu titlu introductiv, trebuie arătat în această privință că scopul controlului ulterior este de a se verifica exactitatea originii indicate în certificatul de origine tip A (a se vedea prin analogie, referitor la certificatele de punere în circulație a produselor EUR.1, Hotărârea din 7 decembrie 1993, Huygen și alții, C-12/92, Rec., p. I-6381, punctul 16, Hotărârea din 17 iulie 1997, Pascoal & Filhos, C-97/95, Rec., p. I-4209, punctul 30, Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, punctul 32, precum și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, Rep., p. I-13331, punctul 43).
- 18 Or, dacă un control ulterior nu permite confirmarea originii mărfurilor menționate într-un certificat de origine tip A, trebuie să se concluzioneze că aceste mărfuri au origine necunoscută și că, prin urmare, certificatul de origine și tariful preferențial au fost acordate în mod neîntemeiat (a se vedea prin analogie Hotărârea Huygen și alții, citată anterior, punctele 17 și 18, Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, Rec., p. I-2465, punctul 16, Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, punctul 34, precum și Hotărârea Afasia Knits Deutschland, citată anterior, punctul 44).
- 19 Astfel, atunci când autoritățile statului exportator au eliberat certificate de origine tip A incorecte, această eliberare trebuie considerată, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea și al treilea paragraf, o eroare săvârșită de autoritățile respective, cu excepția cazului în care se dovedește că aceste certificate s-au întemeiat pe o prezentare incorectă a faptelor de către exportator. Dacă certificatele menționate s-au întemeiat pe declarații false din partea exportatorului, recuperarea ulterioară a taxelor la import trebuie, așadar, să aibă loc, mai puțin în cazul în care, printre altele, este evident că autoritățile care au eliberat astfel de certificate aveau sau ar fi trebuit să aibă cunoștința de faptul că mărfurile nu îndeplineau condițiile necesare pentru a beneficia de tratamentul preferențial (a se vedea prin analogie Hotărârea Afasia Knits Deutschland, citată anterior, punctul 48).

- 20 Instanța de trimitere urmărește să afle dacă, în împrejurări precum cele în discuție în cauza principală, sarcina probei privind faptul că certificatele s-au întemeiat pe declarații false din partea exportatorilor incumbă Hauptzollamt sau, dimpotrivă, dacă revine debitorului, Lagura, sarcina să dovedească faptul că exportatorii au prezentat în mod corect faptele autorităților competente din Macao.
- 21 Trebuie subliniat în această privință că, referitor la o astfel de repartizare a sarcinii probei, Curtea a statuat deja că obligația de a dovedi că certificatul de punere în circulație a mărfurilor EUR.1 eliberat de autoritățile statului terț s-a bazat pe prezentarea exactă a faptelor de către exportator revine debitorului atunci când, ca urmare a neglijenței imputabile exclusiv exportatorului, în special dacă acesta nu și-a îndeplinit obligația, care decurge din legislația aplicabilă, de conservare a documentelor probatorii timp de cel puțin trei ani, autoritățile vamale se găsesc în imposibilitatea de a aduce ele însele dovada necesară că certificatul EUR.1 s-a întemeiat pe o prezentare exactă sau inexactă a faptelor de către respectivul exportator (a se vedea în acest sens Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, punctele 40 și 46).
- 22 O astfel de cerință în conformitate cu care debitorului îi revine sarcina de a dovedi că exportatorii au prezentat autorităților competente în mod corect faptele constituie o derogare de la normele tradiționale de repartizare a sarcinii probei, potrivit cărora, în principiu, autoritățile vamale care intenționează să se prevaleze de articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal pentru a efectua o recuperare ulterioară prezintă, în susținerea pretenției lor, dovada că eliberarea certificatelor incorecte este cauzată de prezentarea inexactă a faptelor de către exportator (a se vedea Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, punctele 39 și 46).
- 23 Trebuie să se examineze modul în care trebuie să se aplice, în împrejurări precum cele din cauza principală, interpretarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal oferită de Curte în Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior.
- 24 Lagura susține că această interpretare nu poate fi transpusă în prezenta cauză, astfel încât revine autorităților vamale ale statului importator să facă dovada inexactității declarațiilor date de exportatori pe care s-au întemeiat certificatele de origine incorecte. Această poziție s-ar justifica având în vedere mai ales că, spre deosebire de situația din cauza principală din Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, nu ar fi posibil să se identifice în speță vreo neglijență imputabilă exclusiv exportatorilor care să fi determinat imposibilitatea ca autoritățile vamale să facă dovada că certificatul pe care l-au eliberat s-a întemeiat pe o prezentare exactă sau inexactă a faptelor de către exportatorul respectiv. Astfel, în mod special, nu s-ar putea reproșa exportatorilor nicio încălcare a obligației de conservare a documentelor probatorii. În plus, Lagura subliniază că în speță, spre deosebire de Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, certificatele de origine nu au fost invalidate sau retrase de autoritățile competente din Macao.
- 25 Guvernele ceh și italian, precum și Comisia Europeană consideră, dimpotrivă, că debitorul are obligația de a demonstra că certificatele s-au întemeiat pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.
- 26 Trebuie arătat în această privință că împrejurările din prezenta cauză se deosebesc de cele din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, prin faptul că regimul preferențial nu a fost instituit pe baza unui acord de liber schimb între un stat terț și Uniune, ci în mod unilateral de Uniune în temeiul Regulamentului nr. 980/2005.
- 27 Acest regulament, spre deosebire de acordul de liber schimb în discuție în Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, nu prevede în sarcina exportatorului nicio obligație de conservare a documentelor probatorii dat fiind că Uniunea nu poate impune în mod unilateral obligații operatorilor economici din state terțe.

- 28 Astfel, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia sarcina probei nu ar reveni în speță debitorului din moment ce nu i s-ar putea reproșa exportatorului nicio încălcare a obligației de conservare a documentelor probatorii, trebuie constatat că, întrucât nu există o astfel de obligație în legislația relevantă în speță, aceasta nu putea fi, evident, încălcată.
- 29 Or, lipsa unei astfel de obligații în sarcina exportatorului nu poate, în sine, determina ca debitorul să fie scutit de obligația de diligență sau de orice risc legat de verificarea și stabilirea originii mărfurilor la un control ulterior.
- 30 Astfel cum a statuat Curtea în repetate rânduri, operatorii economici au obligația de a prevedea, în raporturile lor contractuale, clauzele necesare pentru a se proteja împotriva riscurilor unei acțiuni în recuperare ulterioară (Hotărârea Pascoal & Filhos, citată anterior, punctul 60, Ordonanța din 9 decembrie 1999, CPL Imperial 2 și Unifriigo/Comisia, C-299/98 P, Rec., p. I-8683, punctul 38, precum și Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată anterior, punctul 41).
- 31 În special, obținerea de către debitor de la partea cocontractantă, cu ocazia sau după încheierea contractului, a tuturor elementelor de probă care confirmă că mărfurile provin din statul beneficiar al sistemului de preferințe tarifare generalizate, inclusiv a documentelor care stabilesc această origine, poate constitui o măsură de prevenire împotriva riscurilor unei acțiuni în recuperare ulterioară.
- 32 În plus, trebuie subliniat că obligația autorităților vamale ale statului importator de a face dovada inexactității faptelor prezentate de către exportator, fiind însă în imposibilitatea de a o face întrucât acesta din urmă și-a încetat activitățile, ar putea crea un risc de comportamente incompatibile cu obiectivele sistemului de preferințe tarifare generalizate. Astfel, chiar dacă încetarea producției reprezintă, în principiu, o decizie economică curentă, nu se poate exclude că aceasta ar putea totuși constitui o faptă ilicită din partea exportatorului, prin care se urmărește eludarea dispozițiilor sistemului de preferințe tarifare generalizate, fiind utilizată de acest exportator ca mijloc de disimulare a originii reale a mărfurilor care provin dintr-un stat care nu beneficiază de regimul preferențial.
- 33 Or, este cert că Uniunea nu poate suporta consecințele prejudiciabile ale faptelor ilicite săvârșite de furnizorii importatorilor (Hotărârile citate anterior Pascoal & Filhos, punctul 59, și Beemsterboer Coldstore Services, punctul 43).
- 34 În continuare, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe faptul că certificatele de origine în discuție în cauza principală nu au fost invalidate de autoritățile competente din Macao, trebuie subliniat că este, desigur, adevărat că, în cadrul acordurilor dintre Uniune și state terțe, precum un acord de asociere sau de liber schimb, Curtea a hotărât că sistemul de cooperare administrativă poate funcționa numai dacă administrația vamală a statului importator recunoaște evaluările realizate în mod legal de autoritățile statului exportator (a se vedea Hotărârea din 12 iulie 1984, Les Rapides Savoyards și alții, 218/83, Rec., p. 3105, punctul 27, Hotărârea din 9 februarie 2006, Sfakianakis, C-23/04-C-25/04, Rec., p. I-1265, punctul 23, Hotărârea din 1 iulie 2010, Comisia/Germania, C-442/08, Rep., p. I-6457, punctul 72, precum și Hotărârea Afasia Knits Deutschland, citată anterior, punctul 29).
- 35 Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că necesitatea ca administrațiile vamale ale statelor membre să recunoască evaluările realizate de autoritățile vamale ale statului exportator nu se manifestă în același fel atunci când regimul preferențial nu este instituit printr-un acord internațional între Uniune și un stat terț pe baza obligațiilor reciproce, ci printr-o măsură a Uniunii cu caracter autonom (Hotărârea Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 24).
- 36 Astfel, trebuie constatat că, în cadrul sistemului de preferințe tarifare generalizate instituit unilateral de Uniune, autoritățile statului exportator nu pot impune Uniunii și statelor sale membre evaluarea realizată de ele privind validitatea unor certificate de origine tip A atunci când, în împrejurări precum cele din cauza principală, autoritățile vamale ale statului importator continuă să aibă dubii cu privire la originea reală a mărfurilor, în pofida faptului că respectivele certificate de origine nu au fost invalidate.

- 37 O soluție contrară, care ar priva autoritățile vamale ale statului importator, într-o procedură precum cea din cauza principală inițiată în fața unei instanțe a acestui stat, de posibilitatea de a solicita dovada că certificatul de origine s-a întemeiat pe o prezentare incorectă sau corectă a faptelor de către exportator, ar aduce atingere obiectivului unui control ulterior care este, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 17 din prezenta hotărâre, verificarea ulterioară a exactității originii mărfurilor menționate în certificatul de origine tip A.
- 38 Reiese din cele de mai sus că, în împrejurări precum cele din cauza principală, revine debitorului sarcina de a dovedi că certificatul de origine s-a întemeiat pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.
- 39 Desigur, a impune debitorului o astfel de sarcină a probei poate determina inconveniente în ceea ce îl privește, mai ales atunci când a importat, cu bună-credință, mărfuri din statul beneficiar al unor preferințe tarifare a căror origine a fost mai apoi pusă în discuție la un control ulterior din cauza unor declarații aparent false din partea exportatorului.
- 40 Cu toate acestea, trebuie amintit că un operator economic avizat și cunoscător al legislației existente trebuie ca, la evaluarea avantajelor pe care le poate obține din comerțul cu mărfuri care pot beneficia de preferințe tarifare, să țină cont de riscurile inerente pieței pe care o prospectează și să le accepte ca făcând parte din categoria inconvenientelor normale ale comerțului (a se vedea Hotărârea din 11 decembrie 1980, Acampora, 827/79, Rec., p. 3731, punctul 8, Hotărârea Pascoal & Filhos, citată anterior, punctul 59, precum și Ordonanța CPL Imperial 2 și Unifrigo/Comisia, citată anterior, punctul 37).
- 41 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea preliminară că articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, atunci când, din cauza faptului că exportatorul și-a încetat producția, autoritățile competente ale statului terț sunt în imposibilitatea de a verifica la un control ulterior dacă certificatul de origine tip A pe care l-au eliberat se bazează pe prezentarea corectă a faptelor de către acesta, revine debitorului sarcina de a dovedi că acest certificat s-a întemeiat pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 42 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000, trebuie interpretat în sensul că, atunci când, din cauza faptului că exportatorul și-a încetat producția, autoritățile competente ale statului terț sunt în imposibilitatea de a verifica la un control ulterior dacă certificatul de origine tip A pe care l-au eliberat se bazează pe prezentarea corectă a faptelor de către acesta, revine debitorului sarcina de a dovedi că acest certificat s-a întemeiat pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.

Semnături